

Sygn. akt I ACa 351/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Beata Wojtasiak (spr.)
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SO del. Bogusław Suter
Protokolant	:	Izabela Lach

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. J.**

przeciwko **M. S. i T. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 31 marca 2014 r. sygn. akt I C 740/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powód J. J. wniósł o zasądzenie na swą rzecz od pozwanych M. S. i T. S. kwot po 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a także obciążenie pozwanych kosztami procesu.

W odpowiedziach na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz każdego z nich kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łomży w wyroku z dnia 31 marca 2014 r. oddalił powództwo.

Orzeczenie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

W wyroku z dnia 19 czerwca 2012 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie o sygn. akt I ACa 254/12 oddalił apelację J. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 14 listopada 2011 r. sygn. akt I C 1242/09. Na skutek wniosku

powoda Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 30 października 2012 r. ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. wyznaczyła pełnomocnikiem z urzędu dla J. J. radcę prawnego M. S., który pismem z dnia 14 listopada 2012 r. poinformował o tym fakcie powoda.

Z dalszych ustaleń Sądu I instancji wynika, że w dniu 15 listopada 2012 r. pozwany zapoznał się z aktami sprawy o sygn. I ACa 254/12 i w dniu 22 listopada 2012 r. spotkał się osobiście z J. J. w Areszcie Śledczym w W.. Pozwany przedstawił wówczas powodowi swoją ocenę stanu prawnego oraz wyjaśnił przyczyny, dla których nie znalazł podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu. Powód uznał argumentację pozwanego za zasadną i słuszną oraz zgodził się na sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi. Wobec powyższego, pozwany w dniu 26 listopada 2012 r. sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 czerwca 2012 r. (sygn. akt I ACa 254/12). O sporządzeniu tej opinii pismami z dnia 26 listopada 2012 r. pozwany poinformował Sąd Apelacyjny w Gdańsku, powoda i Okręgową Izbę Radców Prawnych w G., przesyłając w załączeniu odpisy sporządzonej opinii prawnej. Jednocześnie do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd zauważył, że w związku ze złożeniem przez powoda wniosku o zmianę pełnomocnika z urzędu, Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. w odpowiedzi na ten wniosek, w piśmie z dnia 7 grudnia 2012 r. stwierdziła, iż radca prawny M. S. sporządził i przesłał do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku opinię o braku podstaw do wniesienia skargi – zgodnie z treścią art. 118 § 5 k.p.c. Zdaniem Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. opinia ta została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. Dlatego też, stosownie do treści art. 118 § 6 k.p.c., nie zaistniały podstawy do wyznaczenia innego radcy prawnego jako pełnomocnika z urzędu. Okolicznością bezsporną było, że postanowieniem z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt I A Ca 254/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku przyznał radcy prawnemu M. S. zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sąd Okręgowy, ustalił nadto, że w dniu 13 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt V ACa 645/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku wydał wyrok, którym oddalił apelację J. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 11 maja 2012 r. w sprawie o sygn. akt I C 46/09. Na skutek wniosku powoda z dnia 20 września 2012 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 8 października 2012 r. ustanowił dla niego pełnomocnika z urzędu w postępowaniu kasacyjnym. Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. wyznaczyła pełnomocnikiem z urzędu w postępowaniu kasacyjnym radcę prawnego T. S., który poinformował o tym fakcie powoda.

Według ustaleń Sądu meriti, w dniu 24 października 2012 r. pełnomocnik powoda zapoznał się z aktami sprawy o sygn. V ACa 645/12. Następnie w dniu 23 listopada 2012 r., w uwzględnieniu wcześniejszej prośby powoda o osobiste spotkanie się z nim i wstrzymanie się do tego czasu ze złożeniem skargi, udał się do Aresztu Śledczego w W. na spotkanie z powodem umówione w dogodnym dla niego terminie. Powód nie wyraził jednak zgody na widzenie z pozwanym bez podania przyczyny, w związku z czym do spotkania tego nie doszło.

Po dokonaniu analizy stanu prawnego sprawy V ACa 645/12 w dniu 23 listopada 2012 r. T. S. sporządził opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie V ACa 645/12. O sporządzeniu tej opinii pozwany poinformował Sąd Apelacyjny w Gdańsku, powoda i Okręgową Izbę Radców Prawnych w G., przesyłając w załączeniu odpisy sporządzonej opinii prawnej. Jednocześnie do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu J. J.. Pozwany poinformował Sąd Apelacyjny w Gdańsku, iż przekroczenie wynikającego z art. 118 § 5 k.p.c. dwutygodniowego terminu na założenie opinii nastąpiło z przyczyn przez niego niezawinionych, a z uwagi na niewłaściwe zachowanie powoda, który najpierw domagał się osobistego spotkania z pozwanym, a następnie odmówił udziału w tym spotkaniu.

Następnie Sąd Okręgowy ustalił, że w związku ze złożeniem przez J. J. wniosku o zmianę pełnomocnika z urzędu, Okręgowa Izba Radców Prawnych w G. w odpowiedzi na ten wniosek, w piśmie z dnia 7 grudnia 2012 r. stwierdziła, iż radca prawny T. S. sporządził i przesłał do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku opinię o braku podstaw do wniesienia

skargi kasacyjnej – zgodnie z treścią art. 118 § 5 k.p.c. Zdaniem Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. opinia ta została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. Dlatego też, w związku z treścią art. 118 § 6 k.p.c., nie zaistniały podstawy do wyznaczenia innego radcy prawnego jako pełnomocnika z urzędu. Z kolei postanowieniem z dnia 22 stycznia 2013 r. sygn. akt V ACa 645/12 Sąd Apelacyjny w Gdańsku przyznał radcy prawnemu T. S. wynagrodzenie za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo jest bezzasadne. W jego ocenie, materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, jak i w aktach spraw do niej dołączonych zasługuje na walor wiarygodności. Sąd uwzględnił również niezakwestionowane przez powoda twierdzenia pozwanych.

Sąd I instancji przeanalizował roszczenie powoda pod kątem przepisów o naruszeniu dóbr osobistych, tj. art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.. W ocenie Sądu meriti, istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia czy na gruncie wskazanych przepisów zaistniały przesłanki odpowiedzialności pozwanych.

Z uwagi na podniesiony przez powoda zarzut naruszenia i nierzetelnego wykonania przez pozwanych obowiązków radcy prawnego (w tym naruszenia zasad etyki zawodowej), Sąd Okręgowy odniósł się w tym względzie do treści art. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 11 uchwalonego przez Krajową Izbę Radców Prawnych Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Skonkludował, że pozwani reprezentując powoda zachowali należyłą staranność, podjęte przez nich działania były zgodne z prawem i zasadami etyki wykonywania zawodu radcy prawnego. Zaznaczył także, że nie można czynić zarzutu pozwanemu T. S. odnośnie nie dojścia do skutku umówionego spotkania z powodem, gdyż przyczyny tego stanu rzeczy leżały po stronie powoda. Sąd I instancji przyznał słuszność argumentacji pozwanego, że żadne przepisy regulujące działalność radców prawnych, jak również żadne normy o charakterze moralno – etycznym nie obligują pełnomocnika do każdorazowego podejmowania prób osobistego kontaktu z reprezentowaną przez siebie stroną. Kontakt taki pozostaje w szczególności zbędny, gdy istotną do rozstrzygnięcia kwestią jest okoliczność o charakterze wyłącznie prawnym, co odnosi się do skargi kasacyjnej (podobnie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia). W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie nie zachodziła potrzeba omówienia przez pozwanego z powodem sprawy, gdyż po wyroku Sądu II instancji to do profesjonalnego pełnomocnika należała ocena czy wnieść skargę kasacyjną. Nie zachodziły zaś podstawy do zgłoszenia nowych wniosków dowodowych lub poczynienia ustaleń faktycznych. Z uwagi na powyższe, Sąd I instancji stwierdził, iż wystarczającym było przesłanie powodowi przez pozwanego odpisu opinii, nie zachodziła natomiast potrzeba osobistego z nim kontaktu.

Zdaniem Sądu meriti, pozwani M. S. i T. S., zgodnie z zasadami niezależności radcy prawnego i odpowiedzialności za treść zredagowanych przez nich pism procesowych, mieli pełne prawo do odmowy wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skargi kasacyjnej, nie znajdując ku temu podstaw prawnych. Według tego Sądu, pozwani rzetelnie wypełnili swoje obowiązki, a mianowicie zapoznali się z aktami sprawy, po czym sporządzili opinie prawne o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skargi kasacyjnej. W wypełnieniu obowiązku wynikającego z art. 118 § 5 k.p.c., o sporządzeniu tych skarg pozwani zawiadomili powoda i Sąd Apelacyjny w Gdańsku, przesyłając im odpisy tych skarg. Sąd Apelacyjny w Gdańsku nie stwierdził przy tym, by opinie zostały sporządzone przez pozwanych z naruszeniem zasad należytej staranności, w związku z czym nie zachodziła określona w art. 118 § 6 k.p.c. podstawa do wyznaczenia przez Okręgową Izbę Radców Prawnych innego radcy prawnego.

Wobec powyższego, Sąd I instancji stwierdził, iż pozwani prawidłowo wykonali swoje obowiązki pełnomocników z urzędu. Powód nie wykazał żadnego zaniechania po stronie pozwanych, które skutkowałoby wadliwym, niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem. Podkreślił przy tym, iż powód nie zgłosił merytorycznych zastrzeżeń do wydanych opinii o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skargi kasacyjnej. W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom powoda, nie został on pozbawiony prawa do obrony. Przede wszystkim, nie został on pozbawiony możliwości dochodzenia roszczeń i poddania kontroli instancyjnej wydanych orzeczeń, ponieważ jego sprawy zostały rozpoznane przez Sąd Okręgowy w Gdańsku i Sąd Okręgowy w Słupsku, a następnie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku. Pozwani sporządzili natomiast opinie o braku

podstaw do wniesienia nadzwyczajnych środków zaskarżenia, jakimi są skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skarga kasacyjna.

W ocenie Sądu meriti, powód nie wykazał, aby jakiegokolwiek działania pozwanych naruszyły jego dobra osobiste, a zwłaszcza, aby pozwani okazali mu brak szacunku i traktowali go lekceważąco. Twierdzenia powoda, Sąd uznał za gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami. Zaznaczył, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym twierdzeń pozwanych i dokumentów, wynika, iż pozwani z należytą starannością zajęli się sprawą powoda, a ich zachowanie w żaden sposób nie naruszyło jego dóbr osobistych, zwłaszcza godności.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd I instancji doszedł do przekonania, że nie sposób zarzucić pozwanym bezprawności zachowania jako pełnomocnikom powoda ustanowionym z urzędu. Powód nie wykazał zaistnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanych z tytułu naruszenia dóbr osobistych, a także na jakiegokolwiek innej podstawie prawnej.

Sąd Okręgowy podkreślił nadto, że postawa powoda w niniejszym postępowaniu była wyjątkowo bierna i ograniczała się do przedstawienia swoich twierdzeń w pozwie. W toku procesu powód zajął stanowisko jedynie w pismach z dnia 1 sierpnia 2013 r. (k. 116) i 17 października 2013 r. (k. 143), wskazując, iż „podstawa prawna, faktyczna i materiał dowodowy powództwa umożliwia merytoryczne jego uznanie”. Następnie w odpowiedzi na wezwanie Sądu z dnia 10 lutego 2014 r. do złożenia wniosków dowodowych, powód w piśmie z dnia 18 lutego 2014 r. (k. 162) oświadczył, iż nie zgłasza żadnych wniosków dowodowych i podtrzymuje swoje stanowisko, jak w pozwie.

W ocenie Sądu Okręgowego, takim zachowaniem powód uchybił nie tylko art. 6 k.c., ale również przepisom kodeksu postępowania cywilnego, które wzmacniając kontradiktoryjny charakter procesu, zobowiązują strony do aktywnego udziału w procesie (art. 3 k.p.c., art. 210 § 1 i 2 k.p.c., art. 232 zd. 1 k.p.c., art. 233 k.p.c.). Skonkludował, że twierdzenia powoda zaprezentowane w pozwie są gołosłowne i nie poparte żadnym materiałem dowodowym. Powód nie wywiązał się zatem ze spoczywającego na nim obowiązku udowodnienia faktów, stanowiących podstawę jego roszczeń.

W oparciu o powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu podał, że zaskarżony wyrok narusza podstawowe normy prawa procesowego i materialnego. Nadto, powód został pozbawiony możliwości uczestniczenia w procesie i odmówiono mu ustanowienia pełnomocnika z urzędu, co skutkowało pozbawieniem w/w prawa do obrony. Sądowi meriti zarzucił również, oparcie rozstrzygnięcia na treści zawartej w odpowiedzi na pozew, bez odniesienia się do reszty materiału dowodowego w postaci: przesłuchania powoda, dopuszczenia akt sprawy jak w pozwie, dokumentacji medycznej, opinii biegłych sądowych. Apelacja zawiera również zarzuty w przedmiocie obciążenia powoda kosztami postępowania, argumentując, iż są one przedwczesne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na tej podstawie wywiódł trafne wnioski. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez ten Sąd przyjmuje za własne.

Słusznie Sąd I instancji zauważył, że podstawy prawnej roszczeń powoda należy upatrywać w przepisach art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Do niekwestionowanych przesłanek odpowiedzialności należą tutaj: bezprawność zachowania sprawcy, naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową oraz adekwatny związek przyczynowy między tym naruszeniem a powstałą szkodą. Według dominującego stanowiska judykatury i doktryny, dodatkową przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 k.c. jest także wina sprawcy. Za takim stanowiskiem

przemawia przede wszystkim usytuowanie art. 448 k.c. w obrębie tytułu VI „Czyny niedozwolone”, dla których podstawową zasadą odpowiedzialności jest wina (zob. wyrok SN z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/2000, OSNC 2004, nr 4, poz. 53; wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 115/2003, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 września 2004 r., IV CK 707/2003, niepubl.; wyrok SN z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 805/2004, niepubl.; wyrok SN z dnia 28 września 2005 r., I CK 256/2005, niepubl.; wyrok SN z dnia 19 stycznia 2007 r., III CSK 358/2006, niepubl.; wyrok SN z dnia 24 stycznia 2008 r., I CSK 319/2007, niepubl.; a także. B. L.-P., W sprawie wykładni art. 448 KC, PS 1997, nr 1, s. 3 i n.; A. S., Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, B. 1999, s. 212; J. P., Nowelizacja kodeksu cywilnego z 23 sierpnia 1996 r., PS 1997, nr 3, s. 3).

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, wskazuje, że podjęte przez pozwanych czynności procesowe polegające na sporządzeniu opinii prawnych o braku podstaw do wniesienia nadzwyczajnych środków zaskarżenia, pozbawione są cech bezprawnego i zawinionego zachowania. Pozwani podczas reprezentowania powoda, działali zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, jak też zasadami etyki zawodowej. Obaj radcy prawni, zgodnie z treścią art. 118 § 5 k.p.c. sporządzili opinie o braku podstaw do wniesienia stosownych środków zaskarżenia, o czym zawiadomili powoda, Sąd Apelacyjny w Gdańsku oraz Okręgową Izbę Radców Prawnych w G.. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że komentowany przepis nie nakłada na wyznaczonego pełnomocnika procesowego obowiązku sporządzenia określonego środka zaskarżenia (zgodnie z życzeniem klienta), ale nakłada jedynie obowiązek – w razie stwierdzenia braku podstaw do wniesienia skargi – sporządzenia w tym przedmiocie pisemnej opinii prawnej i dołączenie jej do zawiadomienia skierowanego do sądu oraz strony. Wraz z wykonaniem tych czynności ustaje obowiązek udzielenia pomocy prawnej spoczywający na wyznaczonym radcy prawnym. Rozwiązanie zawarte w omawianym przepisie, ma przede wszystkim na celu utrudnić wnoszenie oczywiście niezasadnych skarg kasacyjnych lub skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2000 r., III CZP 14/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 1). Podkreślenia zatem wymaga, że ratio legis art. 118 § 5 k.p.c., który przewiduje przymus adwokacko – radcowski dla sporządzenia nadzwyczajnych środków zaskarżenia oraz stwarza profesjonalnemu pełnomocnikowi prawo odmowy sporządzenia tych środków (w razie stwierdzenia braku podstaw do wniesienia skargi) wiąże się z koniecznością zapewnienia tym środkiem odwoławczym odpowiedniego poziomu.

Ze względu na doniosłe konsekwencje odmowy sporządzenia skargi, wyrażająca takie stanowisko opinia prawna, stosownie do treści art. 118 § 6 k.p.c., podlega ocenie sądu. W przypadku uznania, że została ona sporządzona bez zachowania zasad należytej staranności, sąd zawiadamia o tym właściwy organ samorządu zawodowego, który jest zobligowany wyznaczyć innego radcę prawnego lub adwokata. W niniejszej sprawie, Sąd Apelacyjny w Gdańsku nie stwierdził, by opinie zostały sporządzone przez pozwanych z naruszeniem zasad należytej staranności. Mając to na względzie, zaznaczyć należy, że pozwani jako pełnomocnicy z urzędu, w sposób prawidłowy wywiązali się ze swoich obowiązków, a sporządzone przez nich opinie są rzetelne i staranne. W konsekwencji, brak jest podstawowych przesłanek odpowiedzialności pozwanych, tj. bezprawnego i zawinionego działania.

Nadto, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, powód nie wykazał aby działania pozwanych w jakimkolwiek stopniu naruszyły jego dobra osobiste, w szczególności godność osobistą. Twierdzenia powoda nie dość, że nie są poparte żadnym dowodem, to nie sposób również uznać ich za prawdopodobne. (...) dowodowa” powoda sprowadza się w zasadzie do kilku lakonicznych i gołosłownych zdań. Trafnie zatem Sąd Okręgowy przyjął, że powód (wbrew ciężącemu na nim ciężarowi dowodowemu) zaprezentował się jako bierna strona procesu, której rola sprowadziła się w zasadzie do zainicjowania postępowania. Wobec tego, należy przyjąć za Sądem I instancji, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanych z tytułu naruszenia dóbr osobistych, jak również na jakiegokolwiek innej podstawie. W żaden sposób nie udowodnił swego roszczenia ani co do zasady, ani co do jego wysokości.

Kompleksowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że wszystkie podniesione przez powoda w apelacji zarzuty są chybione. Sąd I instancji gruntownie zbadał podstawę faktyczną i prawną roszczeń powoda oraz w sposób trafny i przekonujący uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy przeprowadził zawnioskowane przez powoda dowody z akt sprawy I ACa 254/12 oraz V ACa 645/12 i wysnuł na ich podstawie prawidłowe wnioski. Nie sposób zatem stwierdzić, aby zaskarżony wyrok naruszał jakiegokolwiek normy

prawa procesowego i materialnego, tym bardziej, że nawet sam powód nie doprecyzowuje na czym owo naruszenie miałyby polegać. Wbrew twierdzeniom powoda, nie został on pozbawiony prawa do obrony, podczas procesu miał możliwość zapoznawania się i ustosunkowywania się do wszystkich pism procesowych. Nadto, sam wnioskował w pozwie o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Odnosząc się do zarzutu odmowy ustanowienia dla powoda pełnomocnika z urzędu, zważyć należy, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w tym przedmiocie zostało już zweryfikowane przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, ponowna kontrola merytoryczna tego rozstrzygnięcia przy okazji rozpoznawania apelacji jest niedopuszczalna.

Zarzut dotyczący oparcia przez Sąd meriti orzeczenia na treści odpowiedzi pozwanego na pozew – bez odniesienia się do reszty materiału dowodowego w postaci przesłuchania powoda, dopuszczenia akt sprawy jak w pozwie, dokumentacji medycznej i opinii biegłych sądowych – okazał się zupełnie bezpodstawny. Zauważyć bowiem należy, że w materiale procesowym brak jest dowodu w postaci przesłuchania powoda, a zatem Sąd I instancji nie mógł odnieść się do czegoś czego nie było w aktach sprawy. Jeśli zaś, intencją powoda był zarzut zaniechania przez Sąd Okręgowy przeprowadzenia tego dowodu, wskazać należy, że stosownie do treści art. 299 k.p.c., Sąd nie miał takiego obowiązku, przepis ten ma charakter dyspozytywny, a co za tym idzie – jego zastosowanie leży wyłącznie w gestii sądu. W kwestii „pominięcia” przez Sąd I instancji – ważnych z punktu widzenia skarżącego – dowodów w postaci dokumentacji medycznej i opinii biegłych sądowych, stwierdzić należy, że w aktach niniejszej sprawy brak jest tego typu materiału dowodowego. Ponadto, brak jest jakichkolwiek wniosków dowodowych powoda w tym zakresie. Podniesiony przez skarżącego zarzut jawi się więc jako niezrozumiały i nasuwa przypuszczenie, że powód być może ma na myśli inną sprawę – spośród licznie przez siebie zainicjowanych. Bezzasadny jest również zarzut oparcia przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia na treści odpowiedzi na pozew, zważywszy na fakt, iż sam powód w toku procesu nie kwestionował okoliczności przedstawionych w w/w piśmie przez pozwanego. W świetle biernej postawy powoda, skorzystanie przez Sąd I instancji z możliwości jakie stwarza art. 230 k.p.c., nie powinno budzić wątpliwości.

Jako niezrozumiały ocenić należy zarzut niedopuszczenia przez Sąd meriti akt sprawy jak w pozwie, bowiem Sąd Okręgowy przychylając się do wniosku powoda, zaliczył w poczet materiału dowodowego akta spraw I ACa 254/12, V ACa 645/12 i zawarte w nich treści uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia. W tym samym kontekście, ocenić należy podniesiony przez powoda zarzut przedwczesnego orzeczenia o kosztach procesu, zważywszy na fakt, że skarżony wyrok nie zawiera takiego rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.